

Zomerhuis voor ouden van dagen

Bij het Leger des Heils

IN STOCKHOLM

door MARY POS

Op het alleronverwachtst is het weer omgeslagen. De regen hoost neer en slaat al mijn plannen in duigen. Triest en somber is ook nu het schoone Stockholm.

De lunch is juist voorbij en ik sta besluiteloos in de hal van mijn hotel. Wel, ik weet al iets. Ik ga Kapiteine Wolff opzoeken, die altijd zoo voortreffelijk voor mij zorgt bij de maaltijden, en wie ik steeds mijn wenschen in het Duitsch meedeel, omdat de anderen in de eetzaal alleen maar Zweedsch spreken.

Ze heeft beloofd, zoodra ze een rustig oogenblikje heeft, me eenige inlichtingen over het Hotel te zullen geven, want dit heeft zeer mijn interesse. Het is een groot, rustig en modern Hotel, gelegen aan de Drottningsgatan, de voorname winkelstraat in het hartje van Stockholm en het heet eenvoudig „Frälsningsarméns-Hotel,” dat is „Leger des Heils-Hotel.” Het is altijd geheel gevuld, want het is aanmerkelijk goedkooper dan de andere hotels en ik ben er werkelijk een beetje trotsch op, dat het een Leger des Heils-Hotel is. Het is heel toevallig, dat ik er terecht ben gekomen, ik wilde alleen maar den eersten nacht, dat ik in Stockholm was, doorbrengen in een huis van mijn Leger-vrienden, zooals ik tot mijn gewoonte gemaakt heb als ik kom in een vreemde stad. Soms is het een asyl voor de heel armen, soms een tehuis voor verlaten vrouwen, maar altijd interesseert het me en altijd wordt men er met open armen ontvangen, terwijl men toch niet weet waarom ik er kom; dat het alleen maar uit belangstelling is.

En toen ik bij aankomst in Stockholm vroeg naar een der tehuizen van het Leger, bracht men mij tot

m'n verbazing bij dit uitstekende hotel. Ik kreeg er een heel rustige kamer en ben er gebleven.

Men betaalt gewone hotelprijzen, maar ze liggen beneden die van de andere hotels in Stockholm, en ook de maaltijden zijn er bijzonder billijk. Het is dan ook altijd vol in de eetzaal. Voor het ontbijt betaalt men 85 öre, goed veertig cent en daarvoor krijgt men behalve brood en thee ook een bord pap. Voor een kroon heeft men een goede lunch of een avondeten.

Maar juist als ik op zoek naar Kapiteine Wolff zal gaan, roept de directeur van het hotel mij in zijn kantoor, omdat bij hem zijn Kolonel Carl Nielsen en zijn vrouw, Denen, die ook eenige jaren in Amsterdam waren en het nu prettig vinden, weer eens iets over Holland te hooren. De Kolonel heeft een fijn, intelligent gezicht en een witte kuif, en zijn vrouw is het volmaakte type van een hartelijke, moederlijke Heilsofficier.

Een kwartiertje later brengt een auto ons door den kletterenden regen naar eenige van de huizen, die ik zoo graag wil zien. Ik krijg nu de inlichtingen, die ik wensch, uit de eerste hand. Het Leger des Heils staat in hoog aanzien in Zweden en men ontvangt voor zijn arbeid de meest mogelijke medewerking, ook van de zijde der Regeering. Maar vroeger, toen het Leger pas begon, was dit natuurlijk niet zoo. Toen werden ook hier velen in hechtenis gezet en de tegenwerking en spot was geweldig. Maar door het machtige wapen van de liefde en de onwrikbare trouw werd, zooals overal, ook hier alle tegenstand overwonnen. Het schuchtere begin van het Leger des Heils in Zweden was er eigenlijk al in 1878, nadat Generaal Booth er een bezoek had gebracht en op 28 Dec. 1882 kwam men in openbare vergadering bijeen in een Stockholmsch theater. En waar men van het begin af de waarde van zang en muziek zoo sterk gevoeld heeft om de menschen te trekken, werd kort daarop het eerste muziekcorps gevormd, en in 1883 verscheen de „Stridsroepet,” de Strijdkreet.

Van dat schuchtere begin af ging het steeds Excelsior, in Gods kracht en gedreven door de liefde van Christus.

Het huis voor de mannen

Brigadier Axel Lindahl

In 1894 begon men den arbeid onder doofstommen en blinden, men zond pioniers naar Noorwegen en Finland, en in 1897 gingen reeds de eerste missionarissen naar Indië en Zuid-Amerika. En nu bezit het Leger in Zweden duizenden soldaten en honderden toegewijde officieren. Tot zelfs in het hooge

Noorden, onder de Lappen, heeft het Leger zijn groepen van getrouwen, officieren en soldaten met hun muziekcorsps en hun blijmoedige Leger-des-Heils-sfeer.

De auto is nu het oudste gedeelte van Stockholm ingereden. We staan voor een Mannen-tehuis. Op de stoep verwelkomt ons Brigadier Axel Lindahl, de directeur van dit huis. Op zijn vriendelijk gezicht lees ik het hartelijkste welkom, en terwijl ik verbaasd naar zijn witte haar zie, vraag ik of dit een speciale mode is voor Heils-officieren! Hij is de derde witharige officier, dien ik ontmoet en ook bij hem omlijst dat eerwaardige haar een zeer blijmoedig, vertrouwen-wekkend gezicht. Wonderlijke Leger-des-Heils-sfeer, zelfs glanzend van vele gezichten der toegewijden.

We gaan de slaapzalen door, we komen zeer onverwachts, maar het is heel proper in het oude huis. Anders komen de mannen eerst tegen den avond binnen, maar om den stortregen zijne velen al terug en zitten op den rand van hun bed of scharrelen wat rond.

Men betaalt er een dubbeltje ongeveer of soms heelemaal niets, al naar gelang, dat het uitkomt.

Vlakbij is een tweede Tehuis, dat ook onder leiding van Brig. Lindahl staat. Hier kan men voor weinig geld een goeden maaltijd krijgen, en bovendien worden er in den winter groote hoeveelheden gratis eten verstrekt. Boven zijn de slaapzalen voor werkende mannen, die geen tehuis hebben. Het ziet er overal keurig uit, maar inzonderheid is dat het geval in de groote keuken, en het vrouwelijke opperhoofd, breed en strijdvaardig,

Een kijkje in een kinderkolonie

Een kinderkolonie

straalt van plezier als ik het haar zeg. Ze komt met koffie en een schaalje eigen gebakken koekjes aandrigen en ik voel me alweer zoo thuis hier als overal bij het Leger des Heils. Slechts zij, die alleen hebben rondgezworven, soms heel ver van huis, weten wat het is, in een vreemd land en een vreemde stad een plek te vinden waar men echt welkom is, waar men hulp kan vinden en als het moet onderdak. O, die vertrouwde Leger-des-Heils-uniform! Men zwerft in een volkomen onbekend gedeelte van een der wereldsteden, het wordt al donker en men weet geen weg meer, men weet ook niet of de inlichtingen, die een toevallige voorbijganger geeft, wel goed zijn, men moet een bepaald adres hebben en men weet niet meer hoe het te vinden en opeens... verschijnt de uniform van het Leger des Heils... Weg alle onzekerheid! Op hetzelfde oogenblik is men al vol vreugde op de volkomen onbekende toegegaan; men is zeker van hulp en van veiligheid! Dát nu is het geweldige van het Leger des Heils, dát de kracht van die simpele uniform. Welk een waarborg is die eenvoudige pet; die zoo ontelbare malen met een spottend glimlachje voorbijgegane Halleluja-hoed.

Door die uniform hebben de Heilsofficieren óveral toegang. Welke particulier zou, hoe goed ook zijn bedoelingen waren, onbekend, Chineezenkitten en publieke huizen mogen binnengaan om daar te spreken met de menschen? En in de nachten, dat ik zelf ook de uniform mocht dragen, omdat anders het werk absoluut onmogelijk zou worden gemaakt door die ééne onbekende, heb ik telkens opnieuw gezien hoe deuren wijd opengingen, die anders hermetisch gesloten zouden zijn gebleven; hoe men toegang kreeg tot de diepstgezonkenen om... die simpele uniform, omdat het Leger des Heils voor de deur stond...

Nooit genoeg te waardeeren is dit dappere leger, dat door de wereld trekt en komt waar niemand anders zich waagt en ook niemand anders kan doordringen. Alle grenzen werpt dat leger neer, het neemt den afstand tusschen de volkeren weg.

Tenslotte komen we in een tweede Leger-hotel, dat even modern, maar nog billijker dan het mijne is. Voor twee kronen ongeveer heeft men er een keurige kamer met stroomend water en centrale verwarming.

De gemoedelijke directeur, Brigadier A. Larson, (hij heeft alweer wit haar!) gaat ons voor door de verschillende vertrekken, de badafdeeling en de waschinrichting, die de modernste is op hotelgebied in Stockholm. Ik volg even den gang van het waschproces. Groote ketels, waarin het goed verdwijnt, machines, die het vochtdroog maken, heete mangels, die het glanzend gesteven afleveren.

Aan het einde van den middag zit ik in het vertrek van Luit. Kolonel Signe Östrand, die de leidster is van het sociale werk voor vrouwen in Zweden. Kolonel Nielsen, die mij dezen interessanten middag bezorgd heeft, leidt het sociale werk voor mannen.

Vele zijn de huizen en de posten. De Kolonelle vertelde me iets over den arbeid voor vrouwen en kinderen. Voor de uitoefening van gevangeniswerk, de verzorging van gevallen meisjes en van alcoholisten, geeft de Regeering een matige vergoeding. Naast de Tehuizen heeft men 32 slumposten en bovendien 26 zomerhuizen voor kinderen, die naar buiten moeten.

Over al dit werk voor moeders en kinderen, voor verlaten meisjes en daklooze vrouwen, verschijnt viermaal per jaar een tijdschrift, waarin medegedeeld wordt wat in het afgelopen tijdperk verricht werd.

Wanneer ik tot besluit nog even met Kolonel en mevrouw Nielsen mee naar hun woning ga, die in het hoofdkwartier is, dan is het mijn beurt om te vertellen, want na de jaren, die ze in Amsterdam hebben doorgebracht, is hun belangstelling en sympathie groot voor ons land. Natuurlijk moet ik ook de dingen zien, die nog

uit Holland afkomstig zijn, waaronder me vol trots een fleurig schilderijtje van de bollenvelden wordt getoond! Ondanks den regen was deze dag voor mij zeer zonnig, omdat het zoo goed doet, wanneer men mag zien, hoe in deze wereld van haat gelukkig ook de naastenliefde wordt beoefend en door daden betoond.

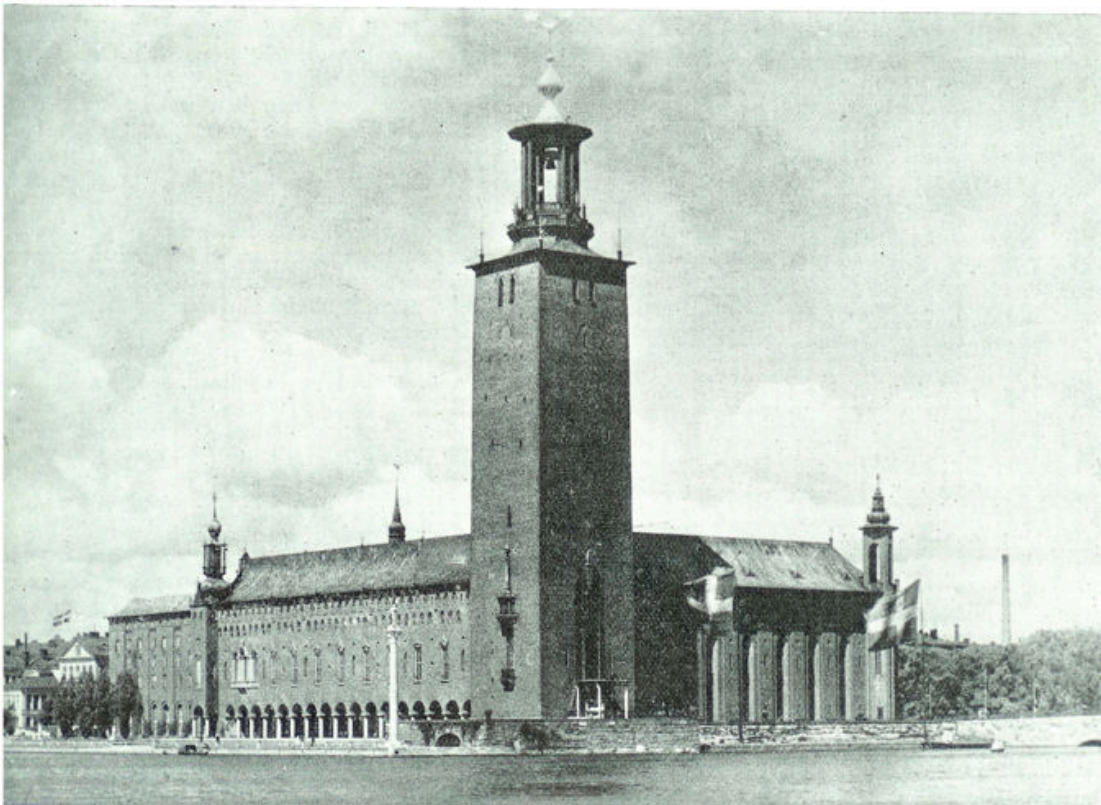
Als ik 's avonds in mijn hotel ben teruggekeerd vertel ik na den maaltijd Kapiteine Wolff enthousiast over mijn indrukken, en zij op haar beurt deelt mij iets over den hotelarbeid van het Leger mede. Drie jaar geleden nog maar, is men met dit hotel begonnen en steeds heeft men het moeten uitbreiden. Maar ondanks dat is toch altijd weer elke kamer bezet. Zij zelf is een Duitse, en heeft in Finland gewerkt. Nu is ze hier, waar het uitstekend te pas komt, dat ze ook een andere taal spreekt. In het algemeen beheerschen de Zweden maar weinig een andere taal. Zelfs in de ministeries bemerkt men dit.

Uit de hotelkamers hoort men dezen zelfden avond vroolijke muziek en blijmoedigen zang. In de zaal vlakbij houdt het Leger één van zijn bijeenkomsten, en de vreugde om de liefde van God wordt uitgedragen in den opklarenden avond, die staat boven het schoone Stockholm.

Gedachten

Laat uw arbeid — ook in de opvoeding — gebed zijn en uw gebed arbeid.

Echte waarde kan alleen berusten op het nuttig zijn voor anderen.

Het stadhuis te Stockholm aan den oever van het meer Mälaren.